

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1096/2022
20.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Бојане Пауновић, Невенке Важић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Дмитровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 155/20 од 05.05.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 125/22 од 22.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Дмитровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 155/20 од 05.05.2022. године и Вишег суда у Чачку Кж1 125/22 од 22.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 155/20 од 05.05.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за коју му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да исту неће издржати уколико окривљени у року проверавања од две године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом на основу члана 297. став 5. КЗ у вези члана 86. КЗ, окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три месеца, рачунајући од дана првонажности пресуде.

Наведеном пресудом оштећена ББ је ради остваривања имовинско правног захтева упућена на парницу.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање паушала у износу од 15.000,00 динара и трошкова кривичног поступка у износу од 4.900,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Поред тога, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава тужилаштва плати на име трошкова вештачења износ од 35.507,00 динара, као и оштећеној ББ на име трошкова кривичног поступка износ од 108.375,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 125/22 од 22.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Дмитровића, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 155/20 од 05.05.2022. године је потврђена.

Против правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Дмитровић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је правноснажном првостепеном пресудом прекорачена оптужба и учињена битна повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је суд у изреку пресуде додао чињеничне наводе који нису садржани у оптужном акту и извршио измену бланкетне норме у односу на бланкетну норму садржану у оптужном акту. Бранилац у поднетом захтеву истиче да су чињенични наводи измењени како би исти били прилагођени измењеној бланкетној норми, а суд нема овлашћења да изврши измену чињеничних навода на штету окривљеног. На овај начин је по наводима браниоца окривљеном ускраћено право на одбрану јер се окривљени није изјашњавао по питању повреде бланкетне норме коју је суд изменио, као и измењених чињеничних навода.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док суд није везан за предлоге тужилаштва у погледу правне квалификације кривичног дела (став 2. истог члана).

По налажењу Врховног касационог суда повреде објективног идентитета између оптужбе и пресуде нема, ако суд заснива пресуду на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, које се креће у границама чињеничног стања описаног у оптужници.

У конкретном случају, уношењем текста у изреку првостепене пресуде „...поступио супротно одредби члана 37 став 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, на тај начин што се кретао возилом уназад преко 150 метара, иако није смео да се возилом креће уназад,..“ у односу на оптужни акт у коме је наведено „...поступио супротно одредби члана 32 став 3 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, на тај начин што је започео вожњу уназад, а пре тога се није уверио да ту радњу може да изврши на безбедан и прописан начин...“ суд је прецизно одредио кретање теретног возила којим је управљао окривљени, сходно чињеничном стању утврђеном током поступка и коме је прилагодио бланкетну норму.

Према томе, по налажењу Врховног касационог суда, првостепени суд је прилагодио изреку првостепене пресуде чињеничном стању које произилази из изведених доказа на главном претресу, при чему није измењена суштина описа радње оптужења, нити наступеле последице, нити је у опису радње увећана криминална количина на штету окривљеног АА, тако да није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде, па су изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се на наведени начин указује на битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић